

Budapest, 1902. március 18. – Budapest, 1967. december 23.

Édesapja fuvaros volt a budapesti vágóhídon. Gyermekkorában ő is ott dolgozott apjával együtt. 1914-től 1919-ig rézművességet tanult a Magyar Vegyesipari Gépgyárban, 1919 márciusában szabadult fel mint rézművessegéd. Tanonc korában részt vett az ifjómunkás mozgalomban, a kőbányai fiatalok egyik vezetője volt. 1919-től tagja a vas- és fémmunkások szakszervezetének. A Tanácsköztársaság alatt a KIMSZ-ben is tevékenykedett. 1919 őszén munkanélkülivé vált, majd útépítésen dolgozott Budapesten. 1920. május 22-én a Tanácsköztársaság dicsőítésének vádjával letartóztatták, hamarosan szabadon bocsátották, több éven át rendőri megfigyelés alatt állt. Részt vett a Magyarországi Szocialista Munkáspárt megalakításában. 1926 áprilisában baloldali magatartása miatt kizárták a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Szövetségéből és az MSZDP-ből. 1928-tól a Röck Gépgyárban dolgozott. 1934-ben visszavették a vasasszakszervezetbe. Mint szerelő járta az országot, és részt vett a KMP illegális tevékenységében. A második világháború végén szabotálta a Mátravidéki Erőmű leszerelését, ezért a nyilasok ki akarták végezni, de sikerült megszöknie, Budapesten érte meg a felszabadulást. Az MKP Budapest VIII. kerületi pártbizottságán jelentkezett pártmunkára. 1945. május 3-án a Szaktanács megbízottjaként és szervezőjeként Vas megyébe küldték. Május 18-tól a szakszervezetek Vas megyei vezetőségének titkára volt, 1945. június 24-től az Ideiglenes Nemzetgyűlésben a szakszervezetek képviselője. 1948. december 8-tól Budapesten a Vasas Szakszervezet Munkásközvetítő Hivatalának vezetője. 1950-ben saját kérésére régi munkahelyére, a Röck-gyárból lett Április 4. Gépgyárba helyezték szerelőnek, az ötvenes évek nehézipari nagyberuházásain, többek között Dunaújvárosban, Kazincbarcikán, Berentén, közben 1953–1955-ig Lengyelországban dolgozott. 1962-ben vonult nyugdíjba.